

Πονεϊ ;
 ΦΕΡ. Καθόλου.. "Ω! πόσο, πόσο η ζωή γλυκειά ναι!
 (Σιωπή.)
 ΙΟ. Και είναι η πατρίδα σου μακρυά, παιδόπουλε
 [Φερνάντε ;
 ΦΕΡ. Γεννήθηκα όπου είναι γλυκό κι' ανάλαφρο τὸ
 |ἀέρι,
 "Όπου είναι η γῆ γεμάτη μ'άνθους και με τραγούδια,
 "Όπου στὰ στήθια τῶν Μουσῶν οἱ ἔρωτες παιγνιδίζουν
 "Όπου τὰ χνῶν λιστάσια καθρέφτη ἔχουν τὸ κῆμα,
 "Όπου είναι ἡ πλοῦτος οἱ κιτριές κ' οἱ φοινικιές στὶς
 |ράχες,
 "Όπου τὰ πάντα εἶναι εὐωδία, γλυκόγελο τὰ πάντα,
 "Όπου οὔτε τὸν Παράδεισο τόσο ὁμορφο δὲν πλάθει,
 "Όπου βογγάει ὁ "Όκεανὸς μ' ὀλόδροσους ἀνέμους...
 Κ' εἶναι μακρυὰ και πέρα αὐτὸς ὁ ὄνειρεμένος τόπος.
 ΙΟ. Ἐκεῖ οἱ γυναῖκες θᾶναι κι' ὁμορφες κ' ἔρωτιάρες.
 ΦΕΡ. Ναι, εἶν' εὐκολες στὸν ἔρωτα, μὰ τρελλές,
 |λησμονιάρες.
 Ναι, ὁ πύρινος ὁ ἥλιος μου μεστώνει γαῦρα κάλλη.
 Ναι, εἶναι πλασμένα για φίλια τὰ φλογερά τους
 |χέλια.
 Μὰ, ἐμεῖς, μεγαλωμένοι μέσ' τοῦ νοτιᾶ τῆ λαύρα,
 Καὶ μέσα στὰ μεθυστικά λουλούδια, τὰ βχμμένα
 Μὲ χρώματα ὀλοζώντανα, τάνθόφυλλα ἀγαποῦμε
 Τὰ λιγερά και ἀχνόλευκα, και λαχταροῦμε τὰ σπρα
 Λουλούδια πού βλαστάνουν σὲ οὐράνια παγωμένα.
 Καὶ μιὰ ξανθὴ πλεξίδα, γαλανὰ μάτια, μ' ἄσπρη
 Θωριά, και μιὰ ἀτονία γλυκιά, σὴν κουρασμένη,
 Ευπνοῦν τὴν ἀναμμένη τοῦ νοῦ μας φαντασία
 Πιότερο ἀπ' τὰ μαυρόμαλλα κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια...
 Τὰ μακρινὰ μου πέλαγα, τὰ πόμακρα βονὰ μου
 Εἶναι ὀλα καταγάλανα, και ὀλόχρυσες οἱ δῦσες.
 (Σιωπή).
 Εἶσαι ὁμορφη, "Ιολάντα !
 ΙΟ. Γλυκιά πού εἶν' ἡ λαλιά σου!
 ΦΕΡ. Ἄκου,—τὸ σκέφτηκες ποτέ πὼς μπορεῖ νὰ
 |πεθάνης
 Πρὶν δῆς και δοκιμάσης τί πρᾶμα νᾶναι ἡ ἀγάπη;
 Πρὶν κ' ἕνα μόνο ἀπ' τῆς καρδὶς ἀνθίσῃ τὰ βλα-
 |στάρια ;
 Πρὶν τὰ φλογώδη λόγια σου κρυφοψιθυρίσουν ;
 Πρὶν τὸ δικό σου φῶς χαρῆς ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ;
 ΙΟ. "Ω! ὄχι.
 ΦΕΡ. "Όχι, δὲν εἶν' ἔτσι : Μιὰ μόνη ἄς εἴταν ὦρα,
 "Όρα ἡδονῆς πού ἐμπρός της κάθε ἡδονὴ θαμπώνει.
 Τὰ μάτια μου νὰ βλέπονται μὲ τὰ δικά σου μιὰ ὦρα,
 Κ' ὕστερα ἄς ἔρθῃ ὁ χάρος...
 ΙΟ. Νὰ πάρῃ και τοὺς δύο μας !
 ΦΕΡ. Τί ἀχνόξανθα μαλλάκια !
 ΙΟ. Τί μελετᾶς τὸ χάρο,
 Σὰν νὰ θελες νὰ κλάψῃς τῆ μοῖρά σου ;
 ΦΕΡ. Πόσο εἶναι
 Γλυκὸ τὸ χαμογέλοιο σου !
 ΙΟ. Γιατί, γιατί, Φερνάντε,
 Μὲ βλέπεις ἔτσι θλιβερά ;
 ΦΕΡ. (συνερχόμενος) — Καθόλου.— Εἶχα τὸ νοῦ μου
 Σ' ἐλπίδες ἀκατόρθωτες, σὲ θολωμένους πόθους.
 "Ἄς παίξομε· ἔβλεπα ὄνειρο χρυσοῦ...
 ΙΟ. Γιατί στενάζεις ;
 ΦΕΡ. Θυμοῦμαι τῆ γαλήνη μου, τῆ μακρινή μου
 |χώρα.
 ΙΟ. Καὶ τίς ματιές πού σου ἔρριχναν πανέμορφες
 |κυράδες ;
 ΦΕΡ. Πρόσεχε, γιατί τώρα σὺ χάνεις.
 (Τῆς δείχνει τὸ παιγνίδι).
 ΙΟ. Μοῦ τὸ δείχνεις

Μὲ τόσο ζῆλο ! φκίνεται πὼς σὲ φοβίζει ἡ νίκη.
 ΦΕΡ. "Ω! μὰ δὲν ξέρεις, τῆ ζωῆ πὼς ἐπαίξα, "Ιολάντα ;
 Δὲν ξέρεις πὼς, ἂν χάσω, για πάντα εἶμαι χαμένος ;
 Δὲν ξέρεις πὼς εἶσαι ὁμορφη ὅσο καμμιά στὸν κόσμο ;
 Πὼς τὸ χλωμό σου μέτωπο και τὰ ξανθὰ μαλλιά σου
 Λατρεύω, πὼς δικό μου δὲν ἔχω παρὰ τὸ αἷμα
 Στὶς φλέβες μου, και μόνος θᾶμαι στὸν κόσμο,
 |ἂν ἴσως
 Δὲ δείξης στὸ καημό μου συμπάθεια ;
 ΙΟ. Καὶ δὲ βλέπεις
 Τυφλὴ και σὺ, πὼς μιὰ ὦρα πασχίζω νὰπολαύσω
 Τὴν ἡδονὴ πού ἐμπρός της κάθε ἡδονὴ θαμπώνει ;
 ΟΛ. (Πρὸς τὸν Ρενάτο):
 Δὲ τον! πὼς εἶναι σκεπτικὸς! Νά! σκύβει τὸ κεφάλι.
 ΡΕ. Πὼς πάτε στὸ παιγνίδι ;
 ΦΕΡ. (Χαμογελῶντας) — Τῆ Ρήγισσα τῆς πῆρα!
 ΙΟ. Φερνάντε, θέλω νὰ σοῦ πῶ.. Πρώτη φορά εἶναι
 |τώρα
 Πού ἄκουσα φωνὴν ἔρωτα για μένα τονισμένη.
 "Ω! νὰ ξέρες πόσο συχνὰ διάβηκαν στὰ ὄνειρά μου
 Τὸ ἀρρενωπὸ σου πρόσωπο, τὰ εὐγενικά σου λόγια!
 Πόσες φορές τὰ βράδνα, στὸ λιακωτὸ γηρμένη,
 "Ἄντις για τὸ μονότονο ρυθμὸ τῆς προσευχῆς μου,
 Λόγια κρυφὸλεγα μισὰ και ὀλοθερμα, ζητώντας
 "Ἀπὸ τὸ σπλαχνικὸ οὐρανὸ στὴ νύχτα μου ἕνα φέγγος!
 "Ω! νὰ ξέρες στὰ γυαλωτὰ πίσω πὼς ἐπερνούσαν
 "Ἀτέλειωτες και κρύες οἱ ἀνύπαντρες μου ἡμέρες!
 Σὰν ἔβλεπα γυναῖκα μὲ βρέφος στὴν ἀγκάλη,
 Καὶ ἀπὸ τραπέζι γάμου σὰν ἄκουγα τραγούδια,
 Τῆ φορεσιά μου κοίταζα, τὰ χρυσά, τὰ πετράδια,
 Κ' ἐνοιωθα πού εἶμουν πιὸ φτωχὴ κι' ἀπὸ φτωχὴ
 |δουλεύτρα.
 "Ἐνοιωθα ἐδῶ, μέσ' στὴν καρδιά, μιὰ μυστικὴ ροβέρα
 Κι' ἄδικα γύρευα ἄσυλο στὴν πατρικὴν ἀγάπη.
 Μαρκέζοι ἦρθαν και κόμητες νὰ μὲ ζητήσουν ταῖρι,
 Κι' ἀπὸ κρυφὴ ἀντιπάθεια τοὺς ἀπαρνήθηκα ὄλους.
 "Ἦρθες και σὺ, Φερνάντε μου, ὁ δυνατὸς και ὠραῖος,
 Καὶ μιὰ φωνὴ μέσ' τὴν ψυχὴ μου φώναζε : Εἶναι
 |ἐκείνος !
 ΦΕΡ. Τὸ χέρι σου "Ιολάντα.— "Ὁ ἀχνόλευκο χεράκι,
 Σ' ἕνα φτωχὸ παιδόπουλο θενὰ σὲ ρίζη ἡ μοῖρα ;
 ΙΟ. Ἡ μοῖρα μὲς ἐνώνει μὲ τῆ σοφὴ της γνώμη.
 Κοίτα, μὲ δύο κινήματα κ' εἶναι δική σου ἡ νίκη.
 ΡΕ. (Πλησιάζει τοὺς νέους :)
 — Πού ἐστᾶσαμε ;
 ΙΟ. (Χαμογελῶντας.) Πατέρα, ἡ ἀνίκητή σας κόρη
 Μελετᾶ τώρα τὴ ντροπὴ τοῦ πρώτου νικημοῦ της.
 ΡΕ. Ἐχασες ;
 ΙΟ. "Όχι ἀκόμα... θὰ χάσω ὅμως.
 ΡΕ. Φερνάντε,
 Σταματήστε· ἄκουσέ με. Μωρολογούσα τότε
 Πού πρότεινα τὸ στοίχημα. Διάλεξε, ἀπ' τὰ δικά μου
 Καστέλια τὸ πιὸ δυνατό και πλούσιο· εἶναι δικό σου.
 Μὰ, ἄς σῶσῃ ἡ συμφωνία πού δὲν μπορεῖ νὰ γείνη.
 Δὸς μου πίσω τὸ λόγο μου κ' ἐγὼ θενὰ σοῦ δώσω
 Πλούτη και δόξες... ἕνας πατέρας σὲ ἱκετεύει.
 ΦΕΡ. Κύριε, σὲ τέτεια πρόταση μιὰ ἀπόκριση ται-
 |ριάζει :
 Τὴν κόρη σας λατρεύω, —Κόμη, τὸ λόγο σου ἔχω.
 ΡΕ. Θὰ τὸν κρατήσω, ἂν τάπαιτῆς· μὰ, ἂν τὴν τι-
 |μὴν ἀκούσης,
 "Ἄν τρέφῃς για τὴν κόρη μου μέσ' στὴν καρδιά σου ἀ-
 |γάπη,
 Σκέψου, —κι' ἂν ἴσως θλιβερά πρᾶγματτα σοῦ θυμίζω,
 Συμπάθησέ με, — σκέψου πὼς και δουκὸς κορώνη
 Πρὶν ἀπὸ σένα εἶχε ἀρνηθῆ· πὼς εἶναι αὐτὴ τὸ μόνο
 Βλαστάρι ἀρχαίου γένους· σκέψου πὼς δὲν εἶν' ἕνας

Και δύο οἱ ρηγάδες ὅπου τὴν κλήρα της ζηλεύουν
 ("Ὁ Φερνάντος διατάζει· ἡ "Ιολάντα τὸ βλέπει, και
 τὸν παρακινεῖ μὲ τ'ε χειρονομίες της νὰ παίξῃ).
 ΙΟ. (Σιγανὰ).
 Παῖζε, Φερνάντε.
 ΡΕ. Θᾶσαι μιὰ μέρα, ἴσως, παιδί μου,
 Καὶ σὺ κανένας πλούσιος και δυνατὸς ἱππότης·
 Μὰ ὡς τώρα...
 ΙΟ. (Σιγανὰ). Παῖζε, παῖζε! μόνο ἕνα βῆμα...
 ΡΕ. "Ὡς τώρα
 Στὴν αὐγὴ τῆς ζωῆς σου εἶσαι, Φερνάντε, ἀκόμα·
 Εἶναι ἡ "Ιολάντα πλούσια κι' ὁμορφη, και ὁ πατέρας
 Τῆς ὁ ἴδιος σοῦ τὸ λέγει πὼς δὲν μπορεῖ μὲ σένα
 Ζωὴν εὐτυχισμένη πολὺν καιρὸ νὰ ζήσῃ.
 ("Ἐνῶ ὁ Φερνάντος διατάζει, ἡ "Ιολάντα κρυφὰ τὸν
 πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν βάζει νὰ παίξῃ ὅ,τι αὐτὴ
 θέλει.)
 ΙΟ. Πατέρα, ἡ συμβουλή σας πολὺ ἀργοπόρησε· ὅ,τι
 Γέννηκε, γέννηκε! Εἶναι δαμένη πιά ἡ τιμὴ σας.
 ΡΕ. Τί εἶπες ;
 ΙΟ. ("Ἐνῶ σηκώνεται, και μαζί της ὀλοι :)
 Τὸ Σάχη μου χτυπᾶ, κ' εἶναι δική του ἡ νίκη!
 ΟΛ. Τὸ δαίμονα ἢ τὸν ἔρωτα μαζί του εἶχε ὁ Φερ-
 |νάντος!
 ΙΟ. (Πρὸς τὸν πατέρα της :)
 "Ἄντρα νὰ πάρω μου εἶπατε· τὸν διάλεξα μαζί, του.
 ΡΕ. ("Ἡμερωμένοι τώρα :)
 Γι' αὐτὸ μὲν φκίνεσαι· ἔτσι ντροπαλὴ και θλιμμένη ;
 ΙΟ. ("Ἐνῶ ἀγκαλιάζει τὸν πατέρα της και ἀπλώνει τὸ
 ἕνα της χέρι πρὸς τὸν Φερνάντο :)
 ΙΟ. Δικός μας εἶναι ὁ νικητῆς· ἄρα κ' ἐγὼ κερδίζω.
 ΡΕ. (Πρὸς τὸ Φερνάντο :)
 "Ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν σοῦ δῶκε τοῦ ὀνόματος τῆ δόξα,
 Σοῦ φαίνεται ἐνδοξο ἀρκετὰ κ' ἐντιμο τὸ δικό μου ;
 ΦΕΡ. Κύριε...
 ΡΕ. Εἶσαι ἀνδρείος στὰ ἔργα και γνωστικός στὰ λόγια,
 Κ' ἐγὼ τὸ Θεὸν εὐχαριστῶ, πού γού μου δίνει ἐσένα
 ("Ὁ Φερνάντος γονατίζει πρῶτα ἐμπρός τὸν Ρενάτο·
 αὐτὸς τοῦ βάζει τὰ χέρια του ἀπάνω στὸ κεφάλι·
 ἔπειτα σηκώνεται ὁ νέος και στρέφει ἀμίλητος πρὸς
 τὸ μέρος τῆς "Ιολάντας)
 ΙΟ. Μὲ βλέπεις πάλι ἀμίλητος, παιδόπουλε Φερνάντε ;
 ΦΕΡ. Σὲ βλέπω μέσ' στὰ μάτια, πού εἶναι τὸσον
 ὠραῖα.

Ν ΠΟΡΙΩΤΗΣ.

Πέθανε στὴν Πετροῦπολη ὁ σοφὸς βυζαντινολόγος και
 ἱστορικός "Αλέξανδρος Βασιλόφσκης, πολὺ γνωστὸς στὴν
 ἐπιστῆμῃ ἀπὸ τὶς μελέτες του για τὸ Βυζάντιο. Ὁ Βασι-
 λόφσκης εἶτανε μέλος τῆς "Ακαδημίας τῆς Πετροῦπολης ἀπὸ
 καιρὸ· ἔξῃ ἀπὸ τὰ ἱστορικά ἔργα του, πού εἶναι μοναδικὰ,
 ἔγραψε και μυθιστορήματα πετυχημένα μὲ ὑπόθεσιν ἱστο-
 ρική.

*

"Ἡ Κυρία κάνει παρακλιση στὸν ἄντρα της τὸ γιατρός.
 —Τὸ βλέπω πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά ὅπως μ' ἀγαποῦ-
 σες στὶς ἄρχες που μὲ πῆρες.
 —Δὲν ἔχεις δικίον, ἀγάπη μου.
 —"Όχι, ὄχι!... Τὸ βλέπω πολὺ καλά.
 —Μὰ πὼς τὸ καταλαβαίνεις ;
 —Εἶναι κάμποσος καιρὸς, κυριε γιατρός μου, πού ὀλοι
 σου οἱ πελάτες ἀρρωσταίνουν τὴ νύχτα.

*

Διαβάσαμε κάποι πὼς ἡ ἐταιρεία τοῦ "Mercure de
 France" θὰ βγάλει σ' ἕναν τόμο μ' ἑξακόσια καταβατὰ τὰ
 ἔργα τοῦ ποιητῆ Μπωντελαίρ. Μιὰ τέτοια ἔγδοσῃ χρειαζό-
 τανε.